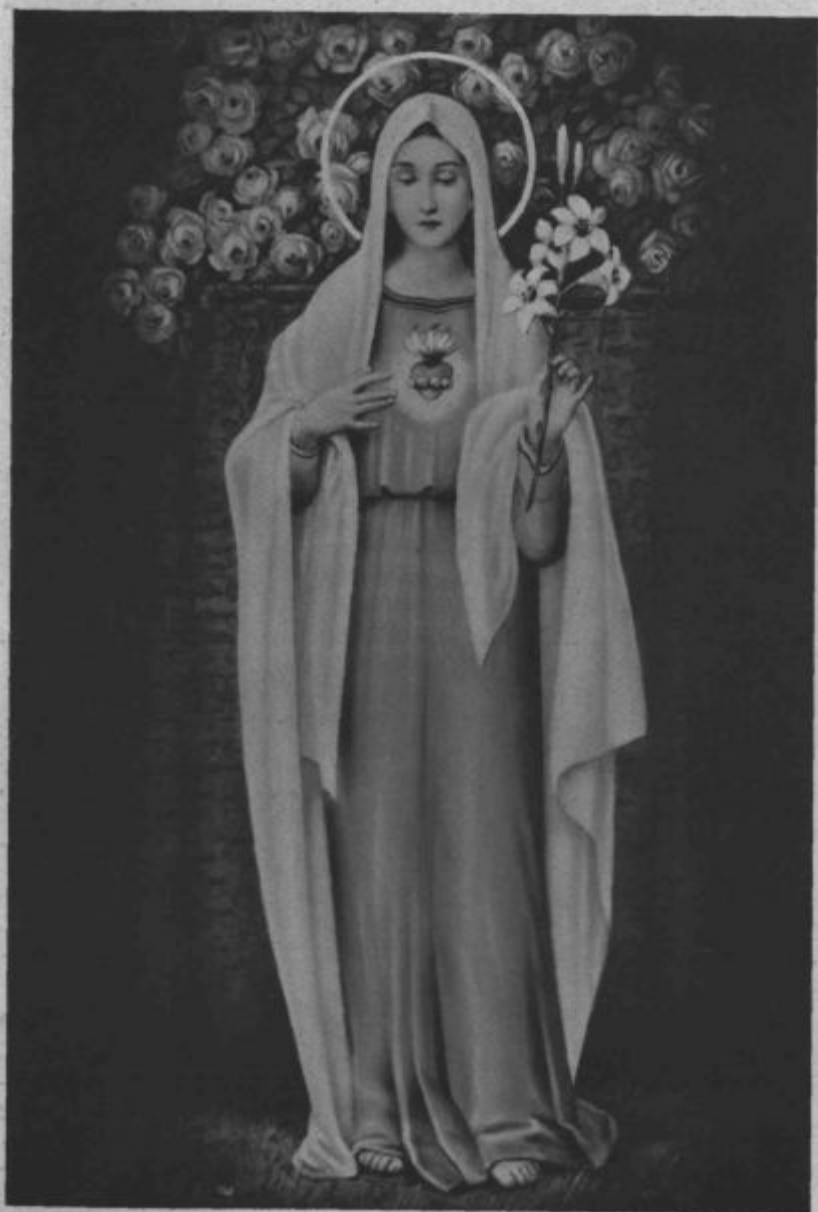

Poštnina plačana v gotovini.

Štev. 10.

8. oktobra 1938.

34. letnik

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904., dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1939 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, šteto da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

DARI.

Na Dom Sv. Frančiška v Črensovcih so darovali v Din. sledeći: Seljak Marija, Staravas, nabrala 60, Frumen Marija, Francija, 6, Čurić Treza, Trnje, v zahvalo 5, v Martjancih nabralo Gjõrek Franc, 32, Sarjaš Katarina, Trnje, 10, Sarjaš Iv. v Franciji, 6, Žerjal Franc i gospa, Maribor, 20, Horvat Franc, Strehovci, v zahvalo 10, Mesarič Miška, Ižakovci, v zahvalo 10, Dominiko Evica, Francija, 27 30, N. N. Gor. Bistrica, prosi za povrnjenje moža, 20, Matko Andrej, Odranci - Francija v zahvalo na čast sv. Frančiški za dobro mesto, 20, Lacković Jožef, Hotiza, 10, Dr. Keizar Mirko, sodnik Maribor, 60, † Kovač Trezika, Črensovci, 50. Najdeno l. — Izdatki: Stroški čekovnoga urada 70-10 Din. — Oča sirot, povrni vsem obilno O d b o r.

Z prvim oktobrom so se urednik Novin preselili v Naš Dom. Tam je uredništvo Novin z upravov, tam je uredništvo Marijinoga Lista z upravov, tam je sedež Rafaelove družbe, tam je vodstvo tretjega reda. V Naš Dom zato pridite delavne dni vsele predpoldnom, ki mate kakši poseo. Popoldnevi naj nišče ne hodi, ar te se vrata zaprejo zato, ka se more nemoteno delati na listaj i rešavati vno-ga pošta. Na uredništvo pride tjedensko do 200 komadov pošte, to rešiti je samo tak mogoče, če se da mir popoldnevi osobji. Zato pridite samo predpoldnevom.

LETO 34.

8. OKTOBRA 1938.

ŠTEV. 10

„I prikazalo se je veliko znamenje na nebi: žena, obdana z suncom, i pod njenimi nogami mesec i na njej glavi venec iz dvanajstih zvezd“. (Razodetje, 12. 1.)

10. Zvezda.

Potrplivost je deseta zvezda v kroni Mamike,
 Se z vüpanjom vsi trpeči mirno na njo zglednite!
 Ka je Jezuš vsem nam pravo: „potrplivost reši vas“,
 To je ona, sladka Mati, verno kazala vsak čas.
 Potrpliva njena dūša tiho, vdano se skuži,
 A ne toži, se ne stara, rok ne mene, ne ječi . . .
 Takša je v sirmaštvi, časti, takša v morji bolečin,
 Gda na križi njej jedini vmira Jezuš, Boži Sin,
 Takša je po gorstanenji, gda tajijo Jezuša,
 Takša, gda so biče spleli, naj zatre se vera vsa,
 Takša, gda so kriye vere plašč Sinovin trgale,
 Gda so Arij, Luter, Kalvin vlekli za seov vnožine,
 Takša še dnes, gda Ga Stalin zaničava brez primer,
 Gda Ga hitlerizem pači, da bi ostao brez imen,
 Takša gleda z lepe nebe na vesolni grešni svet,
 Potrplivo čaka, čaka, v grehaj nesme nišče vmret . . .
 Vsem nam kaže potrpliva, sladka Mati, jasen zgled,
 Da upremo mi nemirni v njega svoj boječ pogled,
 Da navčimo se trpeti, se skuziti vdano vsi,
 Kajti s križom vsi na ramaj pot prehodit mamó mi,
 Ovak neba bō zaprta, mrmranje zapira jo,
 Križ miroven jo odpira. — Potrplivi bodimo.

Srčen.

SVETA MARIJA MAGDALENA

Bilo je za časa križarskih vojsk. V začetki toga velkoga gibanja se je včasi raznesla govorica za opatijo Vezelay v Burgundiji. Ta opatija, ki jo je v devetom stoletji nastavo zapovednik Provanse grof Gerhard Roussillon, je bila dolgo brez toga slovesa. Proti konci edenajstoga stoletja pa se je po lehkovernosti ali po prekanjenosti razširo glas, da je dao Gerhard telo sv. Magdalene odnesti i da zdaj počivle pod velikim oltarom te opatije. Gda je te glas sčasoma pridobo valanost, so püşpek iz Autuná, ar je opatija bila v njihovo püşpekiji, čeravno ne pod njihov oblastjov nego naravnost pod svetov stolicov, čütili za dužnost, da prepovejo to romanje, ki se zdaj počasi začenjalo i vsikdar bole naraščalo na podlagi nekšega prepričanja, šteroga so oni ne bili. Prišlo je do pritožbe na rimskoga papo. Z bulov iz leta 1203. so rimski papa Paskal II. razglasili püşpekovo odločbo za nevalano i so romanje dovolili. Tak, da so zdaj vsi stanovi francoskoga naroda začnoli romati ta. Romanje se je vršilo v tak velkom obsegi, da si človek komaj more to misliti. Mogli bi praviti, da cela Francija beži v Vézelay.

Te kraj je v javnom mnenji zadobo tak velki pomen, da se je celo Ludvik VII. I. 1147. podao ta s svetim Bernardom, da bi tam predgao za drugo križarsko vojsko. Cela vnožina plemenitnikov i vitezov je, navdüşena po zgovornosti svetoga klervoškoga apata, vzela križ, znamenje križarskih vojakov. Od tistoga časa je bilo češčenje Marije Magdalene tesno povezano z navdüşavanjom za križarske vojske.

Kak pobožni spokorniki, ki so se z oslcbojenjom božega groba šteli odküpiti od svojih grehov, so najšli križarje v spokorjenoj grešnici Mariji Magdaleni svojo naravno zagovornico. Znali so, da niedno ime ne bi bilo bole vredno, da ga prinesejo na boži grob, ki so ga neverniki oskrunili, kak ravno ime i spomin na ženo, štera je Gospoda tak lübila, da je bila vredna ga najprle viditi na pragi njegovoga groba v slavi njegovoga vstanenja. Tak je dala Evropa Ažiji nazaj kinč, šteroga je od tam dobila. Marija Magdalena je prišla pod zastavami krščanstva znova v Betanijo. I v veselji nad zmagov ali v bolečini poraza, je njeno ime spominalo krščanske vitezje na skrivnosti iz njenoga življenja, šterih sledove so sami najšli na svojih bojiščaj.

Leta 1190. sta prišla v Vézelay vküp kralá francoski Filip Avgust i angleški Rihard Levjesrčni, da tam začneta s pripravami za tretjo križarsko vojsko v Sveto deželo. Vednaka čüstva so rodila vednake učinke. Gda se je potom nazadnje leta 1269. odpravlao sv. Ludovik drügič, da odrine v Sveto deželo, je prišeo v Vézelay, da tam zaklüči čas križarskih vojsk i da počasti Marijo Magdaleno. I to je bila zadnja část, štero je mogla sprijati na njoj odtüjenom kraji. Ne gledoč na številne romare i znamenite dogodke, ki so se tam dogodili, je čas pomote, ki je vse to dopüstila, ne vtrdo. Vsigdar so se šče lüdje spominali na prepoved püšpeka iz Autona. Spitavali so se, na kakše dokaze se opira vera, da je bilo telo sv. Magdalene prenešeno iz Saint Maksimina v Vézelay.

Prvo pomenljivo znamenje toga nemira se vidi v potüvanji sv. Ludovika, gda se je prišedši s svoje prve križarske vojske leta 1254. napoto v Saint-Maksim i v la Sainte-Baume. I v njegovom življenjepisi je zapisao to potüvanje Joinville etak: „Nato je krao zapüsto Jéres i se napoto v mesto Aiks v Provansi, da skaže část ostankom sv. Magdalene, ki počivlejo na kraji, za den hoda oddaljenomi od toga mesta. I prišli smo v La Baume, ki leži na visikoj pečini, gde je sv. Magdalena živela duže časa svoje samotno življenje.“

Nemogoče je, da Joinville ne bi zvedo za to, ka si lasti opatija Vézelay, pa le prav mirno brez pomisleka pravi, da počivlejo telovno ostanki sv. Magdalene na kraji, ki je približno za den hoda odaljeni od Aiksa.

Skrivnost boža pa le ne mogla dugo ostati skrita. Zmotna pozornost za Vézelay je povzdignola slavo Marije Magdalene i spomin na njo je bio v svejti tem bole viden, ar je bio povezan z najveškim vojaškim i verskim gibanjom. Poskrbela je za njeno prišestnost v Provansi i njenomi pokopi v Saint-Maksim i je dala slovesno posvetitev. Preostane šče zdaj, da se v Saint-Maksim i samom znova priklüči ta veriga slave i da se nazadnje izročijo pobožnomi čütenji i vernomi lüdstvi pravi nedvomni ostanki vzvišene spokorjenice. A za to je bio potreben človек čistih rok, pred Bogom i pred lüdm i vernoga, dopadljivoga srca, bili so potrebni neovrglivi dokazi i neovrgliiva razsodba. I v istini bomo vidli, da je boža previdnost za to poskrbela.

Sveti Ludvik je meo bratanca. Bio je to sin njegovoga brata Karola Anjou, krala sicilskoga i grofa provanškoga. Te bratanec, ki njemi je tüdi bilo Karol ime i ki je po smrti svojegá oče postano kak Karol II. krao sicilski i grof provanški, je posebno rad častio Marijo Magdaleno, kak je bilo lastno njegovomi rodi. Na splošno je bilo opaziti to češčenje pri vseh francoskih vitezaj, a pri njem je dosegnolo najveško stopnjo prave notrašnje pobožnosti.

Gda je bio šče princ salernški, njemi je vdehno Bog miseo, da kočno preišče skrivnost, ki je že šeststo let ležala nad grobom svetnice, ki jo je iz lübezni do Jezua Kristuša lübo. Brez

šuma i v sprevodništvu samo svojih plemenitašov se je napoto v Saint-Maksimín. Tam je najprle pozvedavao pri barataj i pri starjših prebivalcih, nato pa je dao v kasijanskoj cerkvi odpreti pod. Po dugših brezuspešnih trüdaj je 9. decembra 1279. leta vrgeo svoj knežji plašč od sebe, sam zgrabo za motiko i začno z delavci izkopavati zemlo. Naskori so prišli do nagrob-noga kamna. Bio je to nagrobni kamen sv. Sidonija na pravoj strani votline. Knez je dao včasí odpreti grobnico i prijeten düh, ki se je razširo, je kazao na to, da je milost boža bila blüzi. Nagno se je za kratek hip notri, nato pa dao grob znova za-preti i ga zapečatiti s svojim pečatom. Pozvao je vküp vse püš-

Izseljenski dühovnik, g. Camplin Ivan
z Forjan Antonom, harmonikašom v Franciji, ki je pri sklepanji
hižnoga zakona večkrat delao veselje našim v Franciji.

peke iz Provanse, da bi bili poleg pri odkritji i spoznavanji relikvij.

Devet dni nato, 18. decembra je dao princ v navžočnosti püšpekov iz Arles-a, Aiks-a i vnoгих drüghih prelatov i plemenitašov odtrgati pečate i s tem odkriti krsto. Krsto so odprli. Knez je šteo obrisati prah, ki se je držao nog, pri tom pä je zadeo na predmet, šteri je zavolo starosti razpadno med njegovimi prsti. Bio je to falaček platna, iz šteroga so potegnoli listič pergamenta; na njem so bile naslednje litere zapisane:

„Leta 710. po Kristušovom rojstvi, šestoga decembra, za vlade bogaboječega krala Gvidona, za časa pustošenja od strani brezbožnih Saracenov, je bilo telo visoko poštüvane i prečastite Marije Magdalene na skrivnom v noči odnešeno iz njenoga alabastrnoga groba v marmorni grob, gda so iz toga prle vzeli telo sv. Sidonijã. To se je zgodilo zato, da je ne bi mogli tak lahko odkriti i da bi bilo na varnom pred brezbožnim saracenskim lüdstvom“.

V napisi imenüvani kral Gvidon je bio Gvidon Akvitanski, ki si je, kak Pipin Mali, osvojo kraljestvo Austrazije, je proglaso za neodvisno i vladao Francijo jüžno od Loare kak nezavisen vladar.

Napis i obliko i naćin so dali knez i navzoći püšpeki v prepis po listini, kak je bilo najdeno. Potom je dao grob znova zapećatiti. Knez Karol je nato za peti maj prišestnoga leta pozvao vküp prelate, grofe, barone, viteze i mestne dostojanstvenike iz Provanse i tüdi iz sosednih pokrajin, da bi bili navzoći pri novom slovesnom pokopi ostankov, štere je on, tak povedano, znova obüdo, ali bar spravo iz pozablenosti, gde so ležale već sto let.

Ta ćudežna govoricã je šla vsešürom od vüst do vüst i 12. maja 1280. leta se je pri grobi sv. Marije Magdalene zbrala velka vnožina plemstva i preprostoga lüdstva. Prvokrat je dobila svetniška krona okoli njenoga tela kraljevske odnose. V loćenoj votlini pod alabastrom skrito je srećno prestalo telo ćas preganjanja i barbarstva; i iskali so je vsigdar s spoštüvanjom i lübeznišov, ali to ćešćenje i lübezen je nikdar ne sprevajao zvünešnji sijaj. A zdaj so obložili alabaster z zlatom i z dragimi kamni, samotno kapelico v Saint-Maksimini so obdali z velkov cerkvijov i namesto male kasijanske redovne hišice so postavili slavni samostan. Zaćnoli so prihajati krali i papovje, püšpecje i plemenitaši v tak velkom števíli, da se za grobom našega Zvelićitelã i njegovoga apoštola sv. Petra ni eden grob na sveti ne dá primerjati z grobom sv. Marije Magdalene.

Konćno je dao knez v navzoćnosti visokoga i števílnoga sprevodništva tretjikrat odpreti grob, gda so prle preglednoli pećate i je spoznali za nedoteknjene. Glava svetnice je bila nepoškodüvana, samo spodnja lićnica je falila, jezik je bio na gornjem nebi, kotrige so bile samo brezmesne ćunte. A prijeten dišec je obdajao te relikvije, ki so bile za pobožno mišljenje vernikov na novo prebüjene.

Zdignoli so jo iz njene postele praha, da jo poćastijo v većsoj bližini. Oći vseh so se uprle v to ćelo, ki se je doteknolo Zvelićitelovih nog, v te prazne oćne votline, ki so bile nekda napunjene z najlepšimi skuzami, ki so tekle celo pred Bogom; na te jezik, ki je gućao z Jezušom i na celo to telo, ki se je pred njim sklonilo i njemi bilo naklonjeno, i štero je zdaj vera navzoćih zbüdila i oživela vsã njegovã dela. Jezuš sam je obećao Mariji Magdaleni većno slavo i spomin i to slavo je zdaj vsaksi ćüto i vido na sebi i na drügh. Trinajst stoletij

je šlo že mimo toga tela, a bilo je šče zdaj tam, brez glasa, brez življenja, brez duše, a le nemrtelno. Gledali so i gledali i kak da se je maziljenje krščanstva razlejalo na celi te dogodek i prepojilo te, ki so delali, i te, ki so gledali, z neizrečnov popobožnostjov i hvaležnostjov do Boga.

Vidli so, da se je na čeli svetnice dalo opaziti posebno bože znamenje. Bio je to falaček giblivoga, prozornoga mesa, ki se je na levom senci sveto i ki je zavolo globoke vere vsem navdehno v hipi miseo, da se je na tom blagoslovljenom mesti Zveličar dotekno Magdalene, gda njoj je po vstajenji pravo: *Ne dotikaj se me!* Za to so ne meli niti najmenšega dokaza pri roki. Ali ka bi si naj človek mislo, gda je na tom mesti vido tak vidno sled življenja, ki se je trinajst stoletij v grobi tak trdoživo ohranilo. Slučaj za kristjana ne bi meo nikšega pomena. I gde se zakonom narave očitno nasprotno dogodi, se obrne kristjan do prvoga i najviššega vzroka, do tistoga vzroka, ki nikdar brez nagiba ne dela i šteroga nāgibi postanejo jasni vsakomi, ki svetlosti ne zametava. Jezik je ohrano vtis tistih, ki so prvi vidli to živo meso na teli sv. Marije Magdalene i šče zdaj njemi pravijo: *Noli me tangere, ne dotikaj se me!* Vzvišeno ime, štero je dala vera vervanja vrednoj misli. Pet stoletij po tom ponovnom pokopi je živel: „*Ne dotikaj se me*“ šče na istom mesti z istimi znamenji. Komisija upravnoga vodstva v Aiks-i, ki so jo sestavljali predsednik, državni pravdnik i dva vladniva svetnika, je od te razsodbe dala napraviti listino. Tak je ostalo vse do leta 1780, to je do predvečera tistoga časa, ki je ne več marao očuvati nieden spomin i niedno svetinjo, i šče v novejšem časi so zdravniki z dovolenjom deželne oblasti preiskali to mesto na čeli i potrdili, da se je moglo ohraniti od živlenske moči, ki je ostanola notri.

Karol je telo svete Magdalene dao razdeliti na tri dele: na glavo, ki naj bi predstavljala srce svetnice; na pravo roko, s šterov je vlejala olje na Zveličarove noge; končno na ostale kotrige, šterim so pa ne pridjali posebnoga pomena.

Na knezovo dovolenje so djali glavo v zlati doprsnik, prek obraza so napravili kristalno zagrinjalo i prek te so pōtegnoli šče edno premeklivo zlato zagrinjalo.

Knezov oča, Karol I. Anjou (Anžu) je poslao iz Neapla svojo lastno krono, ki je bila izdelana iz zlata i obložena z dragimi kamni, da bi za vsikdar počivala na glavi svetnice.

Drūgo relikvijo, pravo roko, so shranili v škrinjci iz pozlačenoga srebra, ki je bila izdelana v obliki roke i je ležala na stojali, štero so nosili štirje oroslani. Ostale kotrige so bile položene v srebrno posodico, ki so jo zapečatili. Tak je bistroumna, pobožna pamet razdelila svoje poštvanje po stopnjah, ne da bi pri tom bila dika svetnice razdeljena ali da bi kaj trpela.

Pozabiti pa nesmemo, da so pri tom ponovnom pokopi, gda so jemali vō noge, najšli leseno tablico oblejano z voskom, štera je nosila napis: *Tū počivle telo svete Marije Magdalene.*

MISIJONSKA POROČILA

Sacred Heart's Theologate, Schillong? (Mawlai)
Assam — India.

J. M. J.

Prečastiti gospod!

Od časa do časa vam rad sporočim kaj iz našega misijona. Sezna zaenkrat sem še v zavodi, kje se včim bogoslovnih navukov i se še pripravlam za misijonski apoštolat. A poleg včenja opažam delo naših požrtvuvalnih misijonarov i misijonark. Pomagam jim v oratorijih, kak je navada po salezijanskih zavodih. Namen teh oratorijov tū v misijoni je zbirati dečke, dati jim priložnost, da se zabavajo v igri z nogometnov lapdov, potem pa kda se navolijo, jim govoriti od naše sv. vere.

Glede zdravja se prav dobro počūtim posebno zdaj, kda smo zapūstili vročo Bengalijo i smo se preselili na Asamske gore, kje je jako prijetno podnebje za včenje. Dobivam redno vaše liste i Bog vam stotero povrni za trūd. Iz njih sem zvedo, da so nešteri moji tovariši že letos bili posvečeni. Jaz jim želem vno go blagoslova i uspeha v njihovom apoštolstvu. Tūdi jaz že komaj čakam, da bi bio deležen iste sreče i da bi se kimprle posveto vsega poganskomi narodi, ki tak potrebūje novih božjih Levitov. Toda za te prezvišeni cio je tūdi potrebno primernoga časa, da se človek zadostno izobrazi v dūhovniškem pozvanji.

Še dve leti pretečeta prle kak bom šo med pōgane, če bom živ i zdrav. Vūpam se v Boga, ki me je že dozday sprevaljo i v vaše molitve i v molitve misijonskih prijatelov.

Ne samo misijonarje, nego tūdi misijonarke se paščijo za dūšami. Zdāj sem si prihrano nekaj časa, da vam govorim od sester Bl. Kapitanio, ki delajo pri našem misijoni v Krišnagari v Bengaliji.

Jako požrtvuvalne so te sestre i dosta dobroga sō že nepravile v tom misijoni. Ar so čisto blizi našega misijona, dosta pomagajo našim misijonarom: skrbijo za hrāno, za čiščenje obleke i za cerkev. Nastavile so sirotišnice, po šterih skrbijo za uboge najdenčke, ki so bili izpostavljeni v tigerovo past. Nastavile so tūdi zavod za sestre domačinke: dnes jih majo že lepo število. Nujno potrebna je njihova pomoč zlasti v Bengaliji, kje misijonar i sploh beli človek se ne more približati ženski. Bengalska ženska ne bo gledala v obraz beloga človeka, nego se obrne na drūgo stran, tak jim najbrž zapovedavle njihova poganska vera.

Sestram se pa rade približajo i je tak tē ležej pridobijo. Sestre so za ženske misijonarje. One hodijo okoli obiskavat poganske družine, je tolažijo, vračijo i jim govorijo od naše vere, je včijo i tak je pripravljajo za sv. krst. A večkrat se dogodi, da one same morajo krstiti, če je što na smrt betežen. Takših slučajov

je mnogo. Poslušajmo iz vüst same sestre, ka pravi: „Neki lepi den po sv. meši z Jezušom v srcih, se odpravivi s sestrov na pöt proti mesti Amghat. Na glavi mavi velike klobüke proti pekočemi sunci, v ednoj roki kovček s zdravili, v drugoj pa palico. Hodivi po cesti, ki vodi v Nobodip, sveto mesto za Hinde, ki oddaleč romajo, da bi se očistili svojih grehov v reki „Ganges“. Na obali te reke je mnogo svetišč ali molilnic. Ar vsi hitro hodili, so nešteri popotniki mislili, da tüdi midve idevi za istim cilom. Nešteri bole batrivni so naj pitali: „Aponara ki Nobodipe džaitečen? Idete v Nobodip?“ Jim odgovorivi s smehljajom i nadalüjevi. Medtem, ka je sunce pošilalo prve trake na zemlo, vsi zagledali ne daleč na kraji ceste, da se je neka stvar plazila. V začetki svi mislili, da je neka žival, ki si je iskala hrane, toda, kak svi ji bili bliže, svi spoznali, da je bila neka starka. Bila je pognjena tak, da so njej kolena bila pri vüstaj. Samo rame je mela pokrite s nekov zamazanov cotov. Iz nje se širo neznosen smrad. Roki sta bili puni ran, obraz pa ves opraskan, kak da bi se čez noč bila borila s šakali: (ti so neke vrste divji psi, spodobni bole lisisam, ki čez noč grdo lajajo, toda so jako koristni, ar odstranijo vse, ka pogine i zato je menje boleznj). Svi se ji še bole približali, nato pa jo lübeznivo pitali: Kaj delaš tükar? Što si? I kama ideš? Ne odgovori nikaj, sklene roki i naj prosi vode zapiti.

Slučajno svi meli v ednoj posodi vodo za piti i za krstiti, če bi slučajno što mogeo biti krščen i ne bi bilo druge vode v bližini. Tak i njej ponüdivi vodo. Pila je z velikimi požirki i bi jo popila vso, če si je ne bi prihranile za drugi slovesnejši slučaj, ki se nama je bližao. Kda svi njej podvorili z vodov, svi ji začeli šepetati: glej starka, med temi mukami boš vmrla! Kaj bo s tebov po smrti? Isti Bog, ki je stvoro tebe, je tüdi mene stvoro. On je tvoj Bog, ki je po lübezni za vse düše postao človek, trpo i vmrl na križi za nas, da bi nas rešo. On hoče vse rešiti. On opere s svojov presv. Krvjov vse düše, ki se k Njemi povrnejo i obžalüjejo svoje grehe.

Verješ v Njega?

Želeš njegovo odpüščenje?

Ščeš postati boža hči i se na veke veseliti ž njim v nebesaj? Tam ne boš več trpela.

Ponavljaj z menov ete molitve!

Počasi reč za rečjov je uboga starka ponavljala dejanja vere, vüpanja i lübezni pa kesanje. Jako gladko i jasno je izgovarjala sveta imena Jezušovo i Marijino. V istom trenutki sem njej zlejala ostalo vodo na čelo rekoč: „Angela, jaz te krstim v imeni Oče i Sina i Düha Svetoga.“

Nato svi ji še nekaj dali, pozdravili i oblübili, da po povrnitvi jo še obiščevi.

Gotovo, da düša te starke ne bila daleč od časa, v šterom se e združila z Bogom v nebesaj. Hvaležni dobromi Bogi za to prvo

zmago, svi nadalüvali pot proti Amghet. To je bio najin cio. Toda prle kak svi dospeli do toga mesta, svi se še stavili v vesi Hosipur.

Tü svi srečali žensko, ki je počasi korakala nasproti nama i nosila je dete tak mršavo, da se nama je smilo. Začeli svi jo pitati, če dete ne betežno, kak dugo i če njemi je že dala kakša zdravila. Ešče jo pitam za stekleničico, da bi njej dala zdravila, ki je že nešteto lüdi ozdravilo. Mamica nama odgovarja boječe na pitanja. A kak sem se štela doteknoti deteče žile, da vidim kak bije i kak dete začne jokati, je mamica štela oditi. Skoro bi obvüpali nad njov. K sreči jo dva starčka, šteriva sta tam blizi na pragi mirno kadila iz pipe, stavita, jo pograjata zavolo njene nezavüpnost i jo napotita, naj nama zavüpa. To nej zadosta. Takí svi poiskali steklenico. Vzela sem krstno vodo i ž njov polijala deteti glavo i „Puspo“ (Cvetica) je dobo ime Karol.

Maloga angelčka je že leto dni mučila malarijska vročina. Zdaj smo že gotovi, da spevle svojo hvaležnost Bogi v nebeskom raji. Nekaj trenutkov poznej naj obkoli lepo število siromaških žensk, ki naj vabijo na njih domove. Kaj nama je včiniti? Odreči? Gotovo ne. Ne hodivi mogoče okoli zato, da düšam pomagavi, da bi te prišle do prave istine?

Svi taki začeli obiskavati vse hiše, raztresene po rižišči. Skoro v vsakoj hiši svi najšli betežnike. Po obiski hiš svi se dugši čas zadržali v nekoj sküpini, šteroj svi govorili od naše sv. vere. Svi tüdi zaspevali nekaj pesem. Med vsemi je najbolje pazljivo poslüšala neka dovica, ki je nosila na jednoj strani, kak je indijska navada, par mesecev staro deklico.

Poslüšaj, bela gospa, mi pravi dovica, obrnivši se k meni, če bi jaz štela priti k vam, bi me sprejeli z mojev deklicov? Jaz bom delala dosta, dosta. Včinim vse, ka mi bote zapovedali, nego vi me navčite, ka naj napravim s svojev hčerkov, da bo postala bela, kak ste vi i da bi njeni nos postao dugši i tenjši, ne kak je moj tumpasti. Sestra me sprejmete? I . . . mi poskrbite . . . beloga dečka, s šterim bi se zdala moja hčerka? Na moj odklonilni govor je postala žalostna. S smehom sem jo posküšala osvedočiti, da se moremo roditi beli, če ščemo biti beli. Ne sem jo prepričala. Vi mate neko skrivnost, pravi dovica, gotovo vas je vaša mamica kopala vmleki, kda ste še bili mali.

Drügoj sestri se je pa eto dogodilo: Govorila je sedemdesetsedem let staroj materi od večnoga življenja i od neobhodno potrebnoga sredstva, da človek zadobi Boga, ki je sam večno življenje i ki nam je odpro nebeska vrata s svojev smrtjov na križi.

Ščeš priti v večno življenje? jo pita sestra.

Starka za odgovor obine sestri i vzkrikne: O Bog te gospe, vzemi me taki k sebi, a daj pa dugo življenje toj sestri! Potem pa sestri: „Ti si moja hči i jaz tvoja mamica.“

Sestra se nasmehne i krstna voda že teče iz starine glave. Vrata nebeska so se njej odprla.

Bili svi srečnivi i zadovolnivi pa zahvalnivi Bogi, kajti 21 duš je bilo prerojenih v Kristuši.

Zaistino dosta duš pripelajo k Bogi tudi naše misijonarke. Dosta dela je tudi za nje v poganskem kraju, kajti kama ne more misijonar, ta lahko stopijo misijonarke, posebno za ženske.

Jaz se vupam, da bi se tudi v Slov. Krajini najšla ne edna dekla, ki bi radovolno žrtvovala svoje moči i svoje življenje za spreobrnitev pogank, za popunitvev Kralestva božega na zemli, na hasek sv. matericerkvi, na čast našoj Slov. Krajini i celoj Jugoslaviji, ki je že toliko misijonarov i misijonark razposlala po vsem sveti.

Cigan Ivan,

sal. misijonar iz Gančan v Indiji.

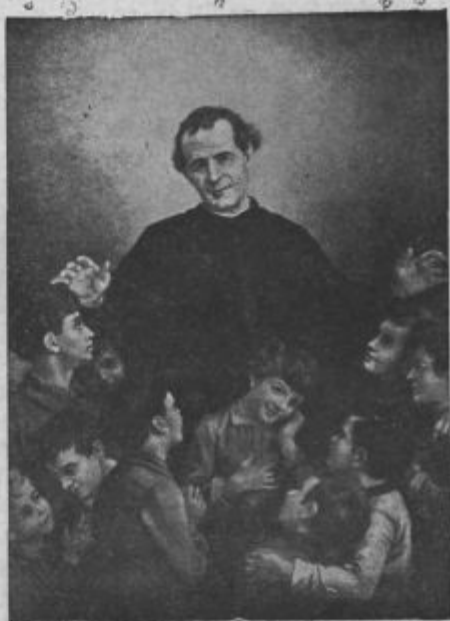
SV. IVAN BOSKO.

Don Boskovo življenje lahko imenujemo neprestano molitev, neprekinjeno združenje z Bogom. To je svedočilo njegovo nikdar moteno, veselo razpoloženje, razodevajoče se v lepom smehljaji, ki njemi je krožo okoli vüst.

„Gdakoli smo prišli k njemi iskat tanače, vsikdar se vidilo, kak da je pretrgao razgovor z Bogom. Gda je obrno pozornost na nas, se nam je vidilo, kak da njemi je Bog navdehno misli i bodrilne reči, s šterimi nas je navdüşavao.“ Tak je pravo od Don Boska g. Albera.

Dnevi i tudi veliki deo noči so njemi potekali v stalnom deli za čast božo pa za zveličanje duš. Gda se je pa čüto trüdnoga, je začeo moliti. Tüdi na potüvanji je delao i molo. Genlivo je bilo gledati ga v zadnjih letaj, gda njemi reden glavobol, bolečine v prsaj i oslabilene oči neso dopüstile delati, kak je posedao cele vöre na svojem preprostom naslonjači, ves zatoplen v molitev. Roke pa je od časa do časa zdigno, da bi na te način pokazao ono popolno i iskreno vdanost v volo božo, ki je zävolo prevelike otrüjenosti ne mogeo izraziti z rečjov.

Preprosta, a vendar globoka je bila njegova zbranost pri molitvi. Nepremično i vednako je klečao, roke je meo sklenjene

i naslonjene ne klečalnik, glavo malo malo nagnjeno, pogled povešen ali nepremično opreti v oltar, na njegovom obrazi je odsevalo veselje, ki ga prinaša občevanje z Bogom. V vsjoj njegovoj peršoni je ne bilo nikaj pretiranoga, pa vendar se je čüto vsaki, ki ga je vido, spodbüjenoga k pobožnoj molitvi. Dokeč so njemi moči dopüščale, je molo večerne molitve sküпно z gojenci, klečeč na tleh. Zapazili so, da je meo navado s posebnim povdarkom i nežnostjov izgovarjati reči: „Oča naš, ki si v nebesaj.“

Zanimivo je bilo opazüvati ga, kak je opravlaö sv. mešo. Če ga je na poti v cerkev što pozdravo, je ozdravo samo z nasmehlajom. Tüdi si je dao küšnoti roko, nego brez vsake reči, tak močno ga je prevzela vzvišenost dejanja, štero je šo vršit. Večkrat je med podigavanjom njegov obraz zažareo v krasnom blišči, ki je na zvüna razodevao plamtečo lübezen v srci. S kak živov verov je molo Jezüša v presvetoj hoštiji! Zgodilo se je celo, da so ga vidili, kak se je zdigno od tal v zameknjenji, kak da gleda Jezüša od lica v lice. Ne je zato čüдно, da so pravili verniki, ki so ga vidili mešüvati: „Te dühovnik je gvüšno svetnik.“

Vrednost sv. daritve je nadvse cenio. Svojim podložnim pa tüdi drüгим je priporaćao, naj idejo vsaki den k meši, spominjajoč jih reči sv. Avgüština, da se tistomi, ki je pogosto pobožno navzoči pri sv. meši, ne trbe bojati nesrečne smrti. Vsem, ki so želeli izprositi od Boga posebnih milosti, je pravo: „Dajte na sv. mešo ali bodite bar pri njoj zbrano navzoči. Bog posebno rad poslühne gorečo molitev, ki jo molimo med podigavanjom.“

Jezüša v najsv. olt. Svestvi je obiskavao večkrat na den. Tüdi zadnja leta svoje visoke starosti se je do tal sklono pred tabernaklom, čeravno je meo otekline na nogaj, nato se je zbravo v molitvi i njegov obraz je bio obraz serafina. Dühovnikom je priporaćao, naj molijo brevir pred Najsvetejšim. Za dečke je nastavo drüžbo za razširjanje pobožnosti do presv. Svestva. „Ščete“, je pravo, „da vam Gospod da vnogo milosti? Obiskavajte ga pogosto! — Bi radi samo malo milosti? Prihajajte k njemi samo malogda! Želete, da bi vas hüdobni düh napadao? Obiskavajte redko Jezüša v najsv. Svestvi! Ščete, da beži od vas? Zatekajte se pogosto k Jezüši! — Želete zmagati nad hüdobnim dühom? Pokleknite pogosto k nogam Zveličarovim! — Bi radi bili premagani? Henjajte obiskavati Najsvetejšega.“

Pravo je, da je nemogoče, da bi dečko, ki vsaki den prostovolno prebije nekaj trenutkov pred Jezüšom v tabernakli, živeo slabo. Gda je nameravao sprostiti od Boga velike milosti, je dečkom naroćao, naj se neprestano vrstijo v obiskavanji Najsvetejšega.

Bio je goreči apoštol pogostoga sv. obhajila. Želeo je, da se pripüstijo deca k angelskomi stoli vživat krüh močnih, vćasi kak začnejo razumevati. To pa zato, „da se polasti Jezüš njihovih src prle, kak bi je zamazao greh“. Pa so njemi naspro-

tüvali i ga tožili, da s prevelikov lehkotov dovoljava gojencom prejemanje sv. obhajilá, rekši: „Što je tak popolen, da bi mogoé vsaki den pristopiti k stoli Gospodovomi, ée je sam sv. Alojzij sprejmao sv. obhajilo samo ednok na teden?“ Don Bosko je odgovarjao: „Svetnikom goreéim i popolnim kak sv. Alojzij, je zadosta edno sv. obhajilo na tjedén. A što je njemi vednaki?“

Drügi so njemi v oéi metáli: „Sv. Franc Saleški je inaéi mislo i pisao od toga. On vsakdenešnjega sv. obhajila niti ne hvali niti ne graja“. Don Bosko jim je nato odgovorio: „A vi, zakaj je grajate? Tüdi vi ga ne smete zametavati!“

Naši v Franciji zbrani okoli izseljenskoga dühovnika
mrs. Valentina Zupanéiča.

Za Najsv. Svestvom je gojio najnežnejšo pobožnost do Marije. Njo je sinovsko éastio i lübo. Zato se je s predganjom, spovedavanjom pa v zasebnih pogovoraj nevmorno trüdio za razširjanje njene pobožnosti tüdi med drügimi. Rad je obiskavao njena svetišéa. Stalno je meo pri sebi njene podobice i svetinjice, da jih je delio odrašéenim i mladim. Vsaki Marijin svetek je naznano že naprej, da so se deéki mogli pripraviti na njega z devetdnevnícov. Med devetdnevnícov, kak tüdi ves mesec majnik, je vsaki večer govorio gojencom od kakše Marijine jakosti, pripovedavao kakšo zadobléno milost i priporáéao to ali ono dobro delo v njeno éast.

Kak apoštol mladine je dobro znao, kak mogoéno vpliva nedužna pesem na mlada srca. Dobro je znao, da so med vsemi pesmami najlepše one, ki prepevajo Narijino lepoto, njeno dobroto i smilenje. Zato jih je rad spevao i znao navdüšiti za popevanje tüdi drüge. Gda je spevao, bi élovek mislo, da šéé vlejati v pesem ves žar svoje goreéée lübezni do nebeske Matere. Kak njemi je pri tom žarelo oko, goro obraz v nadzemskom

veselj! — Edno nedelo večer se je vračao po turinskih vulicah v zavod. Nekaj dečkov se njemi je pridružilo i skŭpno zaspevlejo Marijino pesem. Zmerom več mladine pa tŭdi odrasčenihi se jim pridruži i veličasten slavospev v Marijino čast se je razleġao iz turinskih vulic proti nebi. (Dale.)

Na „den klečanja“ ali na „nove svetke“ pogovori z Jezušom.

V vsakoj cerkvi je ednok ali večkrat molba Najsvetejšega, da se duše napunijo z zahvalnov lŭbeznostjov do Jezuša, ki za nje noč no den prebivle pod podobov krŭha v Presvetom Oltarskom Svestvi. Molbe Najsvetejšega so zahvalne pobožnosti, a z ednim tŭdi prosilne. Ve je pa zahvala že sama posebi najlepša i najučinkovitejša molitev. Gda je tak Najsvetejše izpostavleno, mejmo živo vero, ka ne gledamo krŭha, nego živoga Zveličitela, kak so ga gledale oči Marijine, svetoga Jožefa, apoštolov i vseh srečnih, ki so ga na zemli v lŭbezni smeli opažŭvati. S tov živov verov Njemi etak šepečimo na den molbe bar ednok, če večkrat nemoremo: Jezuš jaz verjem, da si tŭ pod podobov krŭha zaistino navzoči. Molim te kak svojega pravoga, živoga Boga. Ti si tŭ, ki si se rodio v betlehemskoj štalici od Device Marije. Ti si tŭ, koga je sveti

Jožef dao obrezati osmi den po rojstvi, gda si dobo to najsvetejše ime: Jezuš. Ti si tŭ, ki si bežao pred Herodom na rokaj mamike Marije i hranitela svetoga Jožefa v Egipt. Ti si tŭ, ki si ž njima nazaj prišo v svojo domovino i si se naselo v Nazareti, zavrženom mesti. Ti si tŭ, koga sta tužno iskala tri dni Marija i Jožef, tvojiva najsvetejšiva hranitela i odgojitela i te najšla z največšim veseljem v cerkvi. Ti si tŭ, ki si jiva bogao v celom tvojem življenji. Ti si tŭ, ki si v grozno trpljenje i smrt šo, da rešiš človeči rod, za šteroga si svojo krv do zadnje kaplice preleġao. Ti si tŭ, ki si na tretji den odičeno od mrtvih stano, se Mamiki prikazao, si šo v nebesa i tam kralŭješ kak Krao vseh kralov i Vladar vseh vladarov nad vsem. Verjem vse to. Verjem, da si ti moj sodnik, moj plačnik, moj dober mili Zveličiteo, ki si me jedini rešo i ki jedini me tŭdi zveličaš po mamiki Mariji, štero si odebrao, da nam po pomočnica pri našem odrešenji.

Verjem vse, ka vči sveta katoličanska Maticerkev. Verjem vse zato, ar si ti to nazvesto, ki tū pred menov prebivaš.

Jaz se vūpam v tvojo neskončno lūbezen i smilenost. Ta me bo rešila. Vūpam se v pomoč dobre matere Marije, ka mi bo delila potrebne milosti, štere si ti spravo i štere ona deli po tvojem sklepi. Vūpam se, ka ne zavržeš moje prošnje, štero tū pred tvojo sveti obraz položim.

Prosim te dober Jezuš, odpūsti mi moje grehe. Źao mi je za vse i raj vmerjem, kak bi sam rad samo ednoga včino premišleno. Prosim te, okrepi me v vūri skūšnjav, da zmagam. Daj mi dober Jezuš, ki si sama večna lūbezen, da lūbim vsikdar bole i bole tebe. Prosim te, daj mi za tebov najbolje lūbiti mamiko Marijo, kak si jo za Bogom ti najraj meo. Prosim te, daj mi rasti v jakostaj, da bom vsikdar bole ponizen, krotek, čisti, pravičen, pobožen, da dosegnem tisto višino popolnosti, štero si mi od vekomaj določo. Prosim te, daj zmago tvojoj svetoj Matericerkvi. Prosim te, povrni grešnike, spopolni pravične, reši verne dūše z očiščilišča, predvsem moje dūše i štere so najbliže k rešenji. Prosim te, podpri misijonare, predvsem naše, ka ti dosta poganskih dūš pridobijo. Prosim te, daj dečici nedužnost. Prosim te, daj našemi narodi čisto mladino i veliko treznost. Prosim te, daj sveti svete dūhovnike, da ga rešijo pogūbe. Prosim te, daj nam živeti tak, da bo naše življenje tolažilo tvoje sladko bože Srce, štero tū v Oltarskom Svestvi, kak se je sv. Marjeti bridko tožilo, mora prestati teliko razžalenj i nezahvalnosti. Prosim nazadnje za sveto stanovitnost, da nikdar ne včinitim smrtnoga greha, i vmerjem svete smrti. Daj mi smrt lūbezni, da me nikaj drūgo nede vleklo iz toga sveta, kak goreča lūbezen do tebe, ki si moj zadnji cio i namen i brez koga jaz ne morem i neščem živeti i blaženi biti.

Vera, ki gore prestavla,
naj me vodi k Jezuš!
Vūpanje me napunjava,
kak bregi najvišiši.

I kak sunca je vročina,
naj lūbezen me obima
do Jezuša v Sakramenti
tak po noči kak po dnevi.

Zahvalna pobožnost na tabori septembra 11. v Črensovcih.

Kakša pobožnost se je vršila, povejo reči urednika M. Lista, z šterimi je odpro veličastni tabor. Glasijo se:

„Bratje i sestre! Obhajamo osvetek lūbezni. Lūbezen je delala, je trpela, se je žrtvūvala, da bi Slovenska Krajina prišla do svojih pravic, štere njej idejo po božem zakoni. Ar lūbezen nikdar ne vmerje, je morala zmagati i prišli smo s svojimi brati v lastno narodno državo. I v njej smo prišli do pravic i dobrot v 20 letaj obstoja, kakših prle 1000 let ne smo mogli dobiti. So to verske, so to prosvetne, so to narodne, so to politične i vse druge pravice, štere nam idejo. Zgled g. dr. Korošca je za sebov potegno sinove i hčere Slov. Krajine, da so začele borbo

iz lübežni — brez sovraštvá do koga koli — i dnes se zbirájo okoli istoga dr. Korošca — čeprav so vnoži že [pokojni — da se zahvalijo dobromi Bogi za dobleno zmago. Naša proslava je zahvalna proslava Trojedinomi Bogi za podelitev slobode, i dobroj Materi Mariji, da nam jo je sprosilá. Pod njeno obrambo zročimo zato tüdi to zahvalno svečanost, kak smo njej zračali vse naše borbe. To je pomen naše prosláve.“

Na zahvalno pobožnost se je zbralo nad 20 jezero naroda, ki je v najlepšem redi, v najglobšoj pobožnosti bio navzoči pri svetoj meši i spevao iz dna düše naše lepe cerkvene pesmi, posebno ono starinsko: Marija, nebeska Kralica . . . Sveto mešo so slüžili na prostom mil. g. dr. Franc Cukala stolni dekan z dvorbov i na konci dali z Najsvetejšim blagoslov. Slovesnosti so se vdeležili sledeči gospodje: minister dr. Korošec, dr. Natlačen ban z gospov, dr. Ahčin, urednik Slovenca, Jerič Ivan, dekan z Turnišč z 32 dühovniki i večimi bogoslovci, dr. Leskovar bivši predsednik mariborske oblasti, našiva sreskiva načelnika Grabrijan i dr. Bratina, zastopniki vojaških i civilnih oblasti, dr. Trstenjak šef policije z Maribora, bivši sreski načelnik v Lendavi, dr. Slavič, vseučilišni profesor, Zakrajšek Kazimir, predsednik Rafaelove družbe z Ljubljane, vučitelstvo lendavske meščanske šole i vnožih osnovnih šol z približno 2000 decov, nad 1000 gasilcov, biciklistov, narodna poslanca Benko Jožef i dr. Klar, banski svetniki Bajlec, Stuhec, Bačič, predsedniki občin v velikom broji, zdravniki Slov. Krajine, dijaštvo, uradništvo v punoj meri zastopano. Za vse večna hvala dobroj Materi Mariji.

Molitev k sv. Tereziji Deteta Jezušá za rešitev Francije.

Sv. Terezija Deteta Jezušeka, ki si pravila: „Lübig Francijo, svojo domovino, ščem njej ohraniti vero“, smiluj se Francije! Reši jo kmice, ki jo obdaja, odvrni jo od laži, ti, ki si bila düša svetlosti i istine.

O ti, ki si pravila: „Lübig Cerkev, svojo mater. Za njeno obrambo bi bila pripravljena prelijati vso svojo krv“, pripelaj svojo verno domovino k toj Cerkvi, Materi düš.

Nova i mogočna patrona Francije, prosi pri Brezmadežnoj Devici, Kralici Francije, naj reši svoj izbrani narod. Vrni se k nam s svetim Martinom i svetim Ludvikom, s svetov Genovefov i s svetov Ivanov d' Arc, da preženete tüjince iz Kralestva. Mi neščemo, da bi te tüjinec, düh puntanja in nevere vladao nad nami, nego naj vlada Knez mirü, Jezuš, naš edini Vučiteo i lübleni Odrešenik.

Sv. Terezija Deteta Jezušeka, reši Francijo! Amen.

Ta lepa molitev je natišnjena v francoščini na drügo stran podobice sv. Jezušekove Trezike i jo dobre francoske düše goreče opravljajo. Ž njimi jo pa opravljajo tüdi naši pobožni izseljenci.